

indstille til Udnævnelse til Premierløjtnanter. For Sekondløjtnant Rørdams Vedkommende lode Udtalelserne fra hans Afdeling særdeles tilfredsstillende; men ikke desmindre fandt Krigsbestyrelsen dog, at det var rigtigst den 1ste Oktober, netop paa det Tidspunkt, da Straffen udsønedes af Løjtnanten, ikke at indstille ham til Forfremmelse. Han blev altsaa ikke indstillet til Forfremmelse paa det Tidspunkt og blev derved forbigaaet. Dette betyder nu ikke blot, at han ikke fik nogen Premierløjtnantslønning i denne Maaned, men det betyder ogsaa, at han paa senere Stadier, hver Gang det drejer sig om Oprykning paa højere Lønninger, har nogle Formænd, der stadig staa generende for ham. Men dermed kan man vel ogsaa sige, at han er straffet tilstrækkelig. Hvis Benaadningeu ikke var kommen, vilde han være bleven sprungen forbi paa ny, hvad der vilde have haft ret betydelige Følger for ham, og der maa jo dog være Maade med alting. Et Moment forekommer mig ogsaa at være formildende ved denne Lejlighed, og det er den Omstændighed, at det, saa vidt jeg ved, er første Gang i Militæretaten, at en Forseelse af den Art er begaaet, og man kan da ikke undre sig over, at en ung Sekondløjtnant handler ukorrekt. Jeg er sikker paa, at den Dom, der er fældet ved denne Lejlighed, staaer som en Advarsel, saaledes at man næste Gang kan gaa strengere til Værks. Endelig nævnte den ærede Ordfører noget, der skulde være passeret i Odense i Anledning af et Paabud, som skulde være givet af en Regimentschef, nemlig at en vis Honnør skulde afgives i Kirken af Underbefalingsmændene. Da denne Sag ikke er oplyst for mig, kan jeg ikke sige det høje Ting, hvad der i Virkeligheden er passeret. Jeg kender kun Sagen af Avisreferater, og i dem staaer det hele lidt svævende refereret. Det vil derfor være vanskeligt for mig at udtale nogen Misbilligelse af det skete, særlig lige over for en saa højt fortjent Officer som den paagældende Oberst. Men jeg skal dog tilføje, at er der virkelig sket noget saadant, som den ærede Ordfører — saa vidt jeg da erindrere — udtalte, at der er givet Befaling til at afgive Honnør i Kirken, kan jeg ikke billige en saadan Befaling.

Jeg skal derefter vende mig til Behandlingen af Krigsministeriets Budget. Her skal jeg da begynde med det ordinære Budget og bemærke, at det i Grunden kun er mindre Poster, paa hvilke Nedsættelser have fundet Sted, men jeg maa dog sige, at

de paa flere Punkter ere ret generende. Jeg skal saaledes nævne Spørgsmaalet angaaende Honoraret til Sognepræsten ved Mariekirken i Helsingør for at fungere som Slotspræst paa Kronborg. Det er meget rigtigst, at den ny Sognepræst er kaldet til at forrette Tjeneste ved Kronborg Slotskirke; men jeg maa gøre opmærksom paa, at Kultusministeriet ved denne Lejlighed havde tilskrevet Krigsministeriet, at man haabede, at et Forlangende til Præsten om at overtage Gudstjenesten i Slotskirken ikke vilde blive stillet, medmindre man gav ham Vederlag derfor. Grunden til, at Kultusministeriet havde denne Opfattelse af Sagen, var den, at Præsten allerede var temmelig overbebyrdet og kun havde et ringe Vederlag for sin Gerning. Krigsministeriet besluttede derfor at opgive Spørgsmaalet om Gudstjeneste paa Kronborg, medmindre Præsten selv tilbød sin Tjeneste. Dette har han imidlertid tilbudt, men ganske vist haabede han ogsaa, at der maatte blive givet ham det samme Vederlag derfor, som hans Forgænger fik. Jeg skal endnu bemærke, at Sognepræsten ved denne Lejlighed udtrykkelig udtalte, at Sagen var for ham det vigtigste og derfor med Glæde vilde arbejde for den. Krigsministeriet finder dog, at det er en noget ømfindtlig Sag, at Præsten forretter denne Tjeneste uden at erholde noget Vederlag derfor. Den ærede Ordfører fremhævede stærkt, at da Præsten var kaldet med Forpligtelse til at forrette denne Tjeneste, kunde man ikke tale om Billighed eller Sømmelighed, men som Krigsministeriet ser paa Sagen, stiller det sig anderledes, idet Præsten har tilbudt at forrette denne Gudstjeneste.

Der har med Udvalget været ført Samraad om at lade Værger og Forældre faa fri Rejse for at se til deres syge, indkaldte Myndlinge eller Sønner. Jeg har stillet mig velvillig over for dette Spørgsmaal, og det er af Hensyn til andre ærede Medlemmer, der have fremdraget dette Punkt, at jeg udtaler dette. Hvad angaar Spørgsmaalet om, at Staten fremtidig skal overtage Bekostningen ved Hjemsendelsen af Lig af værnepligtige, der ere afgaaede ved Døden i Tjenesten, skal jeg bemærke, at jeg tidligere har gjort opmærksom paa, at det er tvivlsomt, hvorvidt Smaakaarsfolk virkelig vilde stille en saadan Fordring, eftersom de da selv maa bekoste Begravelsen, medens de kunne faa den frit, naar Militæretaten besørger den. Men paa den anden Side skal jeg ikke undlade at bemærke, at jeg